Et emanant a Na Dina, put distinguuntur ab attributis
e quibus radix, ut illius potentia, bonitas, Misericordia, Justi-
tia, Sapientia, etc. in pprio

Resolvo 1º attributa illa tanti generica
et transcendentia includuntur formaliter in Na Dina sumpta in co-
cretum [illegible]. Pr. qa illa attributa generica sunt eadem formalitas
Na[illegible] hoc in illo modo expressa: sicut dicuntur per diversitatem
quae est distinctum de Dina: ergo includuntur formaliter in ipsa
ipsa Na Dina et consequenter non per diversas expressiones ab illa differunt.
Pr. qa Na Dina in ratione Na est Metha, est Immensa, Eterna,
Infinita, aut similes etc.

Resolvo 2º Na Dina sumpta
inadequate pro illam ac Metha, prout est radix attributorum,
[illegible] illa formaliter non includit: unde illius potentia, Misericor-
dia, Justitia etc. non includuntur formaliter in ea Dina, ita C.
Vasq. Cl. tom. et [illegible] qui refert et sequitur Cl. d. L. nº 159.
Pr. 1º ex auctoritate et testimoniis plurimorum Patrum qui docent
attributa Dina non esse de essentia Dei, sed extra illam ac Cl.
illam consideravit, quae testimonia late congerit id. L. nº 160.

Pr. 2º qa attributa Metha ad [illegible]
illam distinguuntur formaliter a Na Dina, tamen a radice:
ergo sunt extra illam. Consequentia est manifesta, qa ea quae
a parte rei emanant a sua radice, sunt pro ratione ipsa a parte rei formaliter
extra illam, aliter id procederet a se ipso formaliter, et consequenter
esset prius et posterius se ipso: ergo sicut ea quae per illam ac
Metha procedunt a sua radice pro ratione Metha, et per illam
sunt extra illud. Pr. qa ex eo quod attributa sint ex-
tra etiam Metha sumptam, nihil detrahitur simplicitati
Dinae, et ostendo hoc evidenter, qa in Deo nullo admittitur
distinctio inter illum et multum propter Dinas processiones, et tamen hoc

Hac distio nihil derogat simplicitati Divinæ: q. erat &c.

Oppositam sententiam tenet ... citatus a ... n.º 152 ... tom. 1.º Attributa Divina possunt considerari implicite, et explicite. Ut sumpta implicite includuntur in natura: q.º et explicite in ea se gratis includendo. Et illud implicite hoc aequivocum, si enim id valet atq edicit et q si ..., tunc id libenter admittimus ut supra iam ... Si vero illud implicite consideretur metha instar attributi et perfectis emanantis a natura Divina ut a radice tunc id negamus: neq enim in Deo datur duplex Deitas altera implicita et explicita altera, neq datur duplex illius, alius implicitas et alius explicitas &c.

Adde qd qn unum predicatum includit aliud et implicite non potest negari abse de subiecto ut patet in ... q ex eo qd in homine includatur ... implicite non pot de illo negari abse qd existat q de q est dicto ... Sed attributa Divina abse negantur de natura metha considerata, ut patet ex auctoritate expla ... Amaceni lib. 1.º de Fide cap. 4. ibi — Si iustum, si bonum, si qd tale dixeris, non naturam dicis Dei sed q extra naturam est — q. talia attributa neq implicite includuntur de natura Divina methe spectata. &c.

Resp. 1.º ista ratione ... Perfectiones ... attributa Entis v.g. Unum, Verum, Bonum, si sumantur implicite et Entia explicite ... sententiam emanare ab ipso Ente, et negantur de illius perfectione: q.º ... standum est de attributis in natura Divina. Et ... etiam qa perfectiones Entis et transcendentes et neq implicite neq explicite possunt negari de Ente: qd non habent attributum ... natura Divina, q non sunt ... transcendentia vero possunt negari de ipsa natura methe considerata, ut supra ostendimus. &c.

Resp: 2º. q. nos etiam illam grata Entis gen
la et transcendentia n. st. in re attributa Na Dina; ut imperfe
concipiantur emanare ab illa: g.º id dicendum e. de aliis attribu=
tis specificum Na Dina. Et pot. dicam qa quilibet ex illis p=
dicatis genericis e. sic eat. ratio Entis a se et. sic exprimitur
diversis conceptibus, sc. nostris distinctis: At u.º attributa spealia, ut
intellectus et voluntas et. alia desiguntur emanare a Na tamquam a
radice p. equivalentiam eminentialem a. dicta grata realiter
emanantia a Na creata. =

Resp. 3º. natura Dina ex eo q. pre=
dat a ratione Entis a se n. distinguitur a Na Dina nisi tn. conceptus ma=
gis & minus expressus: sed et intellectus et voluntas Dina procedunt a
ratione Entis a se: g.º n. distinguentur a Na Dina. Sicut intellectus et voluntas
n. st. magis rigurosa attributa qm natura. =

Ad pm. resp. si sumimus q. natura sit
Na Dina precise sumpta qa sicut sic Dina natura n. e. gradum
transcendens neq. sequitur ratione Entis a se similiter quilibet attri=
butum etc. gradus q. Ens a se, qd n. e. dicendum. =

Obj. 2º. attributa q. sunt differentia
ri p. modum subsistentis & p. modum adiacentis, sed p. modum subs
tentis st. q. essentia Dei, sed p. modum adiacentis differentiur
voluntas p. attributum: g.º st. ab expto ratione Entis q. sic diffe=
rentur p. modum subsistentis et. sic includuntur gradus in Ente
sed u.º differentur p. modum adiacentis, q. expte manet extra
eius conceptum realem, et st. proprietates Entis: g.º id dicendum e. de
omnis attributis, et. consequenter includuntur gradus in Na Dina. =

Resp. attributa Dina sc. differentur p. modum
subsistentis sc. p. modum adiacentis sq. quilibet attributum e. unum
et id st. diverso modo sumptum. et si ita sit n. pot. eligi, immo idem
procedat a se ipso. Ad expertum q. ratio Entis e. facilis divisio.

qa tales dnē n̄ censentr̄ emanare a qua Entis tamq̄m a radice sed tm̄ ut eq.um Ens magis expse cognitum: At uo Attributa Dina censentr̄ pullulare a Na. et ut sic n̄ possunt differre ptu ab expsive, qa haec nullam induxit distnem ex se com.

Arg. 3o Attributa Dina dicunt pfectionem simplr̄ simplicem: sed Na Dina et methe sumpta e infinita in oi gre pfectionis simplr̄ simplicis: go potest sic illa includit ptu. Rdo distgd min. qa Dina methe e infinita in oi gre pfectionis simplr̄ simplicis ptinentis ad spialem constitutionem ipsius Na methe sumpta cdo. in oi gre pfectionis simplr̄ simplicis abse ng min. qa na Dina sic considerata non includit illas pfectiones q descendunt ab Ente usq ad Reale a se: hoc autem n̄ tollit qd Na Dina physice sumpta ptu includat oia Attributa sicqd e infinita absolute in tota sua amplitudine ut supra docuimus.

Arg. Na Dina methe sumpta e adeo pfecta ut n̄ possit excogitari pfectior: sed si n̄ includeret formaliter Attributa excogitari posset alia pfectior q talia Attributa includeret: go etc. Rdo ngo min. qa nulla alia na methe sumpta pfectior excogitari potest: nam si excogitaretur q Attributis ptu includeret iam n̄ excogitaretur na methe et ut radix ipsorum Attributorum sed potius physice. Quare Na Dina methe sumpta includit ptu omnem pfectionem simplr̄ simpliciter intra suam sphaeram Na ac radicis.

Arg. 4o Na Dina methe sumpta e Ens a se et imparticipatum: go e illimitata in se gre: atq si n̄ includeret ptu Attributa haberet limitationem, q limitaretur ad Ens ab alio q talia eent Attributa: go etc. Rdo Nam Dinam methe sumptam ee Ens a se methum, n̄ uo physicum: et in gre metho n̄ ee limitatam, qa in eo gre n̄ includit

status oem pfectioem attributalem. et pt expto ab oibus
recepto qa ittus divinus n e limitatus et sic n includit status
vel totem divinam: go sicut sta na mathe n includat statu attri=
buta, n dicet limitata, nisi ad summum valde improprie.—

Repl: si sta diva physice 9siderata
n includeret statu attributa n eet simpter infinita sed sm
sm qd: go sicut si na diva mathe n includeret statu attributa
n erit simpter illimitata sed sm sm qd. Rndo disto sm, n erit
simpter illimitata prout eius simpter dicit inclusioem formalem
oiu pfectionu simpter simplicium 9cto: qa hoc solu ptinet ad stam
divinam physice 9sideratam: n erit simpter illimitata prout
eius simpter dicit inclusioem formalem oiu pfectionu formalis
simpter simplicium mathe. neg 9tiam: qa 9 hac pfectio essentialis
radicater et eminenter 9tineat oem pfectioem attributalem,
n e dicenda sm qd.—

Arg. 5o sta diva sumpta physice includit
formaliter attributa: go et sumpta mathe. ostendo 9tiam 1o qa
ittus neq tollit neq ponit essentiam rerum: sed sta diva ante
operaoem ittus includit essentialiter attributa: go et illa inclu=
det post ittum sic mathe. 2o qa ittus n pot 9cipere rem sine
sua essentia: sed attributa ante 9sideraoem ittus sunt de essentia stae
divinae: go et post 9sideraoem ittus.—

Rndo negdo 9tiam. qa sta diva mathe sum=
pta 9sideratur pro nostros 9ceptus inadaequatos, ide prout solu subsistit
in re radicali, ac prius mathematice dicit respectum pro analogiam
ad pfectiones creatas, et prout sic attributa n sunt de illius essentia.
Et hinc pt solutio rad. probaoes 9tia. Ad 1am rndeo ittum
qn 9siderat stam divinam ut radicem neq tollere neq ponere
essentiam rerum: sed 9siderare eand inadaequate sistendo in radice
sta, et radicali mathe, vel cuius attributa sunt ppetates,

Et alioquin vi Dei adaequate, et physice sumpti sint de illius essentia.

Ad 2.^am^ Respondeo illum non concipere rem sine sua essentia, quia non concipit Deum adaequate, et physice sine attributis, sed tantum concipere Naturam Divinam sine illis sumptam per modum radicis, et hoc modo in ea non includuntur attributa. Unde Natura metaphysice non sumitur ut natura physice, sed tantum prout est principium et radix metaphysica attributorum.

Replicabis: essentia est invariabilis: ergo si Natura metaphysice quicumque per illum adhuc debet concipi saltem implicite cum eisdem praedicatis essentialibus quae physice habet. Confirmatur hac distinctione, quia homo ex conceptu physice includat animam et corpus non potest concipi metaphysice ut aliquid reale quin saltem implicite concipiatur anima et corpus: ergo idem dicendum de Natura Divina.

Respondeo negando distinctionem, quia essentia ideo est invariabilis in eo genere quo concipitur sive physice concipitur cum attributis, ut postea essentialibus in eo genere: non vero metaphysice quia tunc non sunt de eius essentia. Confirmatur probationem pro formam adhuc metaphysice sumptam dicere essentialiter saltem confuse animam et corpus, quia genus metaphysicum hominis essentialiter desumuntur a natura et corpore, quae ratio non militat in Natura Divina.

Arguitur 6.° si attributa manerent distincta extra Naturam Divinam, seposita natura sine attributis esse perfectiorem quam sine illis: sed hoc est absurdum: ergo. Respondeo 1.° Naturam Divinam saltem cum attributis esse perfectiorem quam sine illis extensive, non vero intensive. Respondeo 2.° negando minorem, siquidem non est absurdum quod Natura Divina sit perficiatur per sua attributa virtualiter distincta: sicut absurdum non est quod perficiatur per suas Divinas relationes, ab ipsa Natura virtualiter distinctas.

Arguitur 7.° attributa sunt de conceptu intrinseco Naturae Divinae: sed conceptum intrinsecum est essentiale Naturae Divinae: ergo attributa sunt essentialia ipsi Naturae. Respondeo ad minorem, non omne illud quod est de conceptu intrinseco Naturae Divinae esse essentiale Naturae Divinae metaphysice, imo neque physice consideratae: quod ostendo quia Relationes Divinae exempli gratia considerationem sumptam sunt de conceptu intrinseco Naturae Divinae

Et tn n' includunt physice statu in essia dina ut e cõe. Unde insfuit qd desges et attributa dina cognoscant ue alterius indistī, quia e na dina, ut sunt d ebsr lr. Scãa dina.

Obj. 8o attributa dina grantr in abstracto d na dina, ut Dcr D. Aug. Su— Deus ipsa uita ipsa sapientia, ipsa ueritas ~~etc~~.— St qn abstractum n' includit in concreto n' pot d illo prari: g. si attributa grantr de na in illa statu includuntr. R. negt maj. ad autoritatem D. Aug. Dico sanctum doctorem locutum fuisse d na dina physice sumpta in q ipsa attributa includuntr. Nam Patres n' attendunt ad nostros cptus inadaeqtos, st ad nãs rer, ut physice st: Unde tales ppões n' st uãe in sñ formali, et methō, st in sñ identico.—

Obj. 9o si na dina n' includit statu attributa, hoc erunt accña metha ru illius: siqd adueniunt Deo in suo ee constituto: st n e dicendum qd attributa sint accña: g. n' manent statu extra essiam. Rondet 1o audacter D. Scr se n' uereri admittere accña Logia et methã: qa in Deo dantr denoñes cogniti, amati, Creatoris, ~~etc~~. q st accña Logia.—

R. tn 2o et tutius negd maj, qa ut attributa n' sint accña, sat e qd physice et a pe rei sint subia et faciant unum p se c na dina. Sicut rõale n' e accens sd subia, st adueniat animali in suo ee constituto, qa cum illo efficit unum p se.—

Inferes: g. st in Deo admittenda e compõio metha ex essia et attributis: st uidetr cõra simplicitatem Dinam: g. ~~etc~~. R. concedo ctarem neq eni compõio uirtualis metha derogat simplicitati dinae: siqd adhuc Deum e ~~Ens~~ simplicissimum physice. Qd n' poterunt negare ipsi aduersarii ctenius dicunt

Relōes divinas ēē extra essentiam, et in ōillā ōponere, sᵗ idtificari, qd̄ id ē. =

Arg. Deindem ideo att: includit gratu in hoc qa het ōillo summam idtatem: sᵗ gratia divina ēt hent summam idtatem ō ṅra diviña: gᵒ in illa includuntr gratu. Sᵉ atre neqt mai, qa ṅ propter summam idtatem atre qm at: het ō hoc in illo gradu includitr: aliter att ēt includeret essentia in gru rōalis ō q het summam idtatem: sᵗ propter talem idtatem qua ē idtitas gradi superioris et essentialis in inferioris, ideo gratu att includitr in hoc, qm idtatem ṅ hent Relōes divinæ, neq attributa in ṅrā, sᵗ solū virtualiter distinguuntr. =

V Attributa diviña includant fratr naim, & se mutuo fratr includant?

Resolvo 1ᵒ attributa diviña methe, et ꝓ nostra ōtur sunt consentr emanare a ṅra tamqm a radice, ṅ illam gratu includunt. Pᵉ qa attributa ita ōsiderata sᵗ ꝓpetes emanantes ab alijs, idē a ṅra: gᵒ sunt sic ṅ includunt gratu ipsā ṅram: aliter ōciperentr attributa ꝓcedere a se ipsis, et ēē sui ꝓpetes. = Sᵉ qa ead entas ṅ pōt ēē ōiūm et ōatum in eod gre, alioqn eet prior et posterior se ipso.

Rᵒ 2ᵒ qa Relōes divinæ ṅ includunt gratu naim: aliter Pater ṅ solū opponeretr Filio per relōem sūā et ꝓ ṅram divinam: qd nemo admittet: gᵒ idem ōfirmandum ē de attributis atris. =

Infᵉ: 1ᵒ qᵒ nullum attributum divinum ē ens a se, et illimitatum in oī gre perfectionis

Simpliciter sumptis, sicut non includit naturam divinam quae talis est.
Ad 2um Dico iam idem: quia nullum attributum divinum est simpliciter et de-
mente, et illimitatum in omni genere perfectionis simpliciter sim-
plicis, sed tantum in suo genere: quod illud in ratione intelligendi, voluntas
in ratione amandi, potentia in ratione producendi ~~etc.~~: Et patet
exemplo cuiuslibet attributi creati, quod etiam non est simpliciter limitatum
in omni genere, sed quodlibet in suo genere. Et si aliquando dicatur ens creatum
esse limitatum in omni genere, hoc sensu denotat quod sit finitum in omni
genere quod essentialiter includit: et hoc modo etiam quodlibet attributum divinum
est illimitatum in omni genere, quia nihil finitum essentialiter includit.

Ad 3um quod nullum attributum potest dici
perfectissimum nisi per negationem includens formaliter naturam quae est perfecti-
ssimam. Quodlibet attributum divinum quod dicitur perfectissimo modo
in suo genere attributi, quia nulla perfectio in tali genere deest: nam
perfectio naturae divinae non dicitur formaliter intrinseca [illegible] ut
radix, attributa vero ut proprietates ab illa emanantes. Neque vero tolli-
tur divina simplicitas [illegible] sicut etiam non tollitur ex eo quod
relationes divinae non includant formaliter naturam.

Dico 2o attributa quae attributa sunt
etiam a parte rei non includunt formaliter naturam. Probatur quia pars sic in toto
includitur quod illud formaliter non includit: sed quodlibet attributum sumitur tantum
esse quod habet a parte rei est tanti pars essentiae naturae physice sumptae: ergo
non includit formaliter totum, nempe essentiam. Probatur quod 2a Communem
sententiam illa quae distinguuntur virtualiter perfecte unum neque a parte rei inclu-
dit formaliter aliud: sed attributa distinguuntur virtualiter perfecte a natura
divina: ergo illam formaliter non includunt a parte rei. Quod etiam patet exemplo divi-
narum relationum, quae neque a parte rei formaliter includunt naturam divinam.

Dices 1o attributa divina a parte rei non
possunt manere extra rem formalem essentiae: et ostendis hoc quia alias
ipsa attributa divina a parte rei erunt rigurose proprietates eo modo

Quo sunt aliquae perfectiones creatae quae sunt virtualiter distinguuntur a ratione hoc non est dicendum: quia neque illud ex quo sequitur. Et negatur maior et illius probationem, quia rigurosa perfectio, neque physice neque metaphysice est pars essentialis sui subiecti: attributa autem divina physice et a parte rei constituunt ipsam naturam divinam et sunt partes essentiales illius quod non datur in perfectionibus creatis sunt virtualiter distinctis. Ergo ut facilius concederem perfectiones et creatas sunt virtualiter distinctas non esse rigurosas perfectiones, siquidem a parte rei non distinguuntur a suo subiecto quod physice constituunt essentialiter. Et sic facile explicandum est in attributis divinis.

Instabis 2º. Natura divina physice et a parte rei includit formaliter attributa, sunt metaphysice sumpta illa formaliter non includat: quia sunt ipsa attributa a parte rei includunt formaliter naturam divinam, sunt metaphysice illam nemo non includant. Et negatur etiam quia si natura divina physice et a parte rei non includerent attributa formaliter non esset ens simpliciter perfectum et infinitum in omni genere: quod vero non includat metaphysice attributa, nullum est inconveniens, quia metaphysice sunt est infinita in genere radicis. Et ut quodlibet attributum sumptum quod tale non est infinitum in omni genere, sed tantum in ipso genere in quo est attributum, ut in genere misericordiae, scientiae, sapientiae etc.

Resolutio tandem attributa divina non se mutuo includunt neque a parte rei neque per illum generata. Et quia quodque modo sumantur per unum attributum non est formaliter aliud. Et hoc ostenditur evidenter in intellectu et voluntate divina. Siquidem Verbum divinum procedit formaliter a parte rei per intellectum et non per voluntatem divinam: Spiritus Sanctus procedit a parte rei formaliter per voluntatem et non per intellectum divinum: ergo a parte rei neque intellectus includit formaliter voluntatem neque voluntas intellectum divinum: et sic explicandum erit de aliis attributis.

Corollarium 1º. Data hac inclusione mutua attributorum adhuc Verbum divinum sunt procederet per illum, et Spiritus Sanctus

Et voluntatem tantum in eo quod intellectus et voluntas dicuntur explicite: ergo nostrum fundamentum non subsistit. Probatur antecedens, quia Verbum Divinum procedit per intellectum tantum notum tam etiam qualem et Spiritus Sanctus per voluntatem tantum notam etiam quam genius volitii; adhuc neque Verbum per intellectum dicitur neque Spiritus Sanctus dicitur per voluntatem procedere: sed iuxta adversarios illius tam quam etiam includit voluntatem implicite et voluntas illum: ergo non erit dicere quod Verbum Divinum procedat per voluntatem et Spiritus Sanctus per intellectum quod est contra omnes theologos.

Arg. 2° intellectus et voluntas Divina est eadem omnino qualitas ex parte rei, et negantur sed dignitati per aptitudinem majus vel minus explicitos: ergo etc. Probatur antecedens quia Verbum Divinum a parte rei procedit per intellectum et non per voluntatem, et Spiritus Sanctus per voluntatem et non per intellectum: unde a parte rei processio Verbi Divini afficit intrinsece intellectum et non voluntatem et processio Spiritus Sancti afficit voluntatem et intellectum: ergo a parte rei intellectus non est formaliter voluntas neque voluntas intellectus.

Et declaratur haec doctrina ab exemplo: quia ex eo quod Filiatio Divina generat a parte rei et non spirat voluntas optime sequitur quod Filiatio a parte rei non includat formaliter voluntatem: ergo similiter ex eo quod Filius a parte rei procedat per intellectum et non per voluntatem optime sequitur quod intellectus a parte rei non includat formaliter voluntatem. Unde quod maior distinctio admittitur inter intellectum et voluntatem Divinam quam inter gratia creata virtualiter distincta. Sed haec non potest fieri gratia [illegible] theorica sicut illa fuerit gratia Divina [illegible]: sed distinctio virtualis perfecta in rebus creatis excludit mutuam inclusionem gradium metaphysicorum: ergo a fortiori illam excludet maior distinctio in gratiis Divinis.

Arg. 3° licet intellectus et voluntas Divina non includantur mutuo propter illa gratia theorica assignata attamen cetera attributa includuntur ad invicem dicit

In ultimo non militat eadem ratio: quia ~~ut~~ de ratione ejus. 1º quia si illud est perfectissimum in suo genere quod includat alia attributa, ita quod habet ex aliis erit perfectissimum quod alia includat. 2º quia si non tollitur simplicitas divina ex eo quod illud et voluntas ad invicem non includantur etiam poterit stare divina simplicitas sine inclusione formali inter reliqua attributa.

Poterit in ordine me huiusque locutum fuisse in opinione communi admittente praecisiones obiectivas inter naturam divinam et alia attributa. Nam si procedamus in nostra opinione quod debet admitti praecisiones obiectivas inter gratia divina notionalia, quia sunt capacia contradictoriorum propter processiones divinas, signum erit in his gratiis et attributis notionalibus habet locum tradita doctrina quod sunt haec perfecte distinguntur ex parte objecti et consequenter mutuo se non includunt formaliter. Ut vero cetera attributa quae non pertinent ad divinas processiones sunt distinguntur et non includuntur inter se per maiorem seu minorem expressionem conceptuum sicut diximus de gradibus metaphysicis creatis. Ne tamen meos auditores tam perspicua doctrina fraudarem ideo in opinione communi placuit explicari.

SEC. IIII.
De divisione Entis in Positivo & Negativo.

Dividitur Ens etiam in Positivum et Negativum et ratione huius divisionis longissimam hic texunt aliqui Doctores disputationem de Ente Negativo et maxime de nihilo maximam historiam. Ego tamen breviter ab hac inepta quaestione me expediam.

Quaeres igitur 1º an detur Ens Negativum. Respondeo affirmative. Probatur 1º quia negatio nihil aliud est quam carentia Entis

Sive n. ee Entis positivi: sed Ens positivum aliqd n. e alicubi: v.g. Lux n. e in aere tenebroso: g.o in tenebris datr carentia Lucis et negao illius, qd id e.

Pr. 2.o qa x.o oe [illegible] impossibile e rat. sit ee et n. ee, sed q.libet Entas [illegible] e, et datr qd positivu vel n. e, et resultat qd negativum: g.o dantr negoes. Aliter tolleretr et medio oppositio [illegible] q.uersatr inr negoem et ffam negam. Pr 3.o qa tam uere e Petrum mori ee Caecum, et n. ambulare qm Petrum vivere videre, et ambulare: sd istae denominaoes positivae proveniunt a ffis positivis: g.o et illae denominaoes negativae ffatr provenient a ffis negativis.

Arg. 1.o [contra] Ivaria Ind.i negoes nihil aliud st qm ffae positivae mere possibiles: v.g. tenebrae nihil aliud st qm Lux mere possibilis: g.o n. datr aliqd negativum. Rx ngd ant. qa Aer qn e tenebrosus, dr talis p carentiam Lucis q Lux n. e mere possibilis, imo futura e p crastina die. Deinde Petrus n. e Caecus p visionem mere possibilem, sd p carentiam visionis, qm pot hodie here, et cras.

Arg. 2.o negoes nihil aliud st qm ffae possibiles connotantes divinam volitionem et nolitionem ut existant in subiecto: v.g. tenebrae nihil aliud st qm Lux connotans aum divinae volitis nolentis, ut talis Lux, nunc existat in Aere: g.o n. st qd negativum. Rx ngd ant. 1.o qa negoes naturae st independentes a decreto divinae volitis: unde Petrus e n. brutum independenter a divina volitione et nolitione. Siqd vellet nollet Deus, nanio Petrus erit n. brutum. 2.o qa seqretr qd negoes eent aliqd positivum et sic eent, et n. eent negoes, qd e Ludere in verbis; hi eni autores in re negoes admittunt, sd illas verbis negant.

Arg. 3.o Petrus v.g. e n. Leo p suam

met etiam positivam: et ostenditur hoc, quia posita essentia Caeci quae est vera negatio Leonis, tamen Caecus quod de se non est Leo: quod est positivum quod de se est non aliud, et sufficienter non dantur negationes. Ad dicto antecedente: Caecus quod duam etiam est etiam est non Leo positive, et multo magis negative et verissime ratione antecedentis: et hoc declaratur quia vel Caecus caret illa entitate Leonis vel non: si non caret, est Leo: si caret, habet carentiam Leonis quod est negatio.

Quaeres 2º an haec divisio Entis communissima in Positivum et Negativum sit adaequata? Respondeo negative quia datur Ens rationis quod est simul positivum ratione relationis et negativum ratione aptitudinis ratione relationis: sed illud Ens rationis non bene collocabitur sub Ente positivo, quia sit et negativum: deinde et non recte ponetur sub Ente negativo quia sit positivum: ergo illa divisio non erit in membra opposita, ac proinde neque adaequata.

Si tamen divisio fiat Entis Realis in Ens positivum et negativum tunc erit adaequata quia nullum assignabitur Ens reale quod non sit positivum vel negativum. Sed in ea divisione non fit mentio de Ente rationis, et pote quod non pertinet ad Ens Reale, quod dividitur.

Adverte tamen illud Ens reale negativum potius esse carentiam Entis realis positivi: sed communiter dicitur Ens reale negativum quoniam aliquae negationes dantur a parte rei independenter a nostro intellectu.

SEC. V.

De Ente spirituali & corporeo.

Dividitur praeterea Ens reale in Corporeum et Spirituale. Certe non est facile difficultates indagare quid sit Ens Corporeum et quid Spirituale. Referam duas auctorum sententias, et illi adhaerebo

Qm probabiliorem judicavero.=

Prima igr et Ocior Snia tenet Ens Corporeum ee illud quod postulat here pes extra pes. Spuale vero qd n exigit pes extra pes. Rursus Ens corporeum tripx postulat pes extra pes. 1o qn exigit pes qtiales vz ma 1o et qtitas etc. 2o qn illas exegit tamqm earu trius vz punctum terminium.=

3o tand qn exigit pes ut subiectum a q dependet vz poe nales, sc Ssolales, sc ausales, q postulant educi a subto hente pes. Vnd dari una rao com q distit in ente extenso sc exigente pes, et explicati p hanc trinam extentionem sc exigentiam pium. Hanc Sniam tenet P. Pang. P. Asart P. Albert et alii qs citat, et legd P. S. L. de aia tract. 1o q. 1a no 96.=

Vindis aliis puntis minus securis huius Snie in hoc unico mitetr P. S. L. qa Angelus ex eo e Spuale ga e indivisibilis, et caret pibus. et sola aia rralis ut comiter tradunt Phi: qo ex hoc prio indivisitio infertr Spualitas Angeli, et aiae rralis: et a dio contrario, ex eo Ens e corporeum qa e divisle ac pins here pes q point dividi e d rroe entis corporeri et carere talibus pibus e d rrone entis Spualis.=

Impugnatr tn hoc puntum S. L. 1o qa et Angelus et aia Rralis n hent pes intensiuas et tn ex hoc n infertr qd de Ens Spuale careat pibus intensiuis et pot in gratia Sanctificante q hct ad se grus intensiois qo et A Angelus et aia rralis n heant pes extensiuas n ind inferetr de Ens Spuale carere pibus extensiuis.=

Impugnatr 2o qa Vnio aia rralis ad Corpus extendum e Spualis et tn het pes divi-

Divisibles 3° qualitatem In.am sapientissimi M. L. et multorum: quia non habere partes divisibiles, non est de ratione entis spiritualis. = Impugnatur 3° quia haec compositio integralis partium nihil repugnat rei spirituali; et ostendo hoc, quia non est contra illius simplicitatem quod probo quia habere compositionem intensivam partium non est contra simplicitatem entis spiritualis: ergo neque habere compositionem extensivam partium. =

Dices 1° intensionem fieri in eadem parte subiecti, extensionem vero in diversa parte subiecti. Sed contra 1° non repugnat compositio intensiva in eadem parte subiecti: ergo et non repugnabit compositio extensiva in diversa parte subiecti. Contra 2° quia Deo repugnat ~~tam~~ compositio extensiva quam intensiva partium, atque et animae rationali et angelo: ergo sicut hoc convenit ex ratione spiritualitatis et repugnabit compositio intensiva partium ob qualitatem spiritualem: sed illud non repugnat ut omnes admittunt in gratia sanctificante: ergo neque est compositio extensiva. =

Dices 2° intensionem esse perfectionem et ideo admittendam esse in ente spirituali, non vero extensionem. Sed contra 1° quia 3° In.am partium S. L. non solum quia est perfectio sed et quia datur. Contra 2° quia simplicitati quae est perfectio repugnat divisio realis: sed non repugnat enti spirituali divisio partium intensivarum realis: ergo neque divisio extensivarum. =

Respondebis contra S. L. intensionem competere contra lucis analogato spiritus non vero extensionem. Sed contra quia hoc esset petere principium et committere circulum, quod sic ostendo: indivisibilitas spiritus opponitur compositioni intensivae: ergo et extensivae: et si illa divisibilitas intensiva non obstat primo analogato spiritus, cur obstabit divisibilitas extensiva. =

Impugnatur 4° et efficaciter quia punctum terminativum non est corporeum; et non est indivisibile: ergo